

Juan Guerra com a símptoma

Un personatge, fins ara perfectament desconegut si no era per la coincidència del seu cognom, s'ha convertit en pocs dies en l'home més famós de tot l'estat. No per cap èxit espectacular en el terreny esportiu o científic, per cap premi Nobel o medalla d'or, ni tampoc per ser l'autor de cap crim insigne. Simplement per alguns negocis bruts o ambigus, com se'n fan tants cada dia. I malgrat la banalitat i l'escàs mèrit de les seues accions ha esdevingut en una setmana una *celebritat nacional*: el món de Juan Guerra ocupa les cobertes de les revistes, els negocis de Juan Guerra omplen primeres planes de tots els diaris, i Juan Guerra és notícia a migdia i a la nit en tots els canals de televisió. Molt pocs noms, probablement, havien absorbit tanta atenció en tan poc de temps, i per actes personals tan poc remarcables. Perquè, en definitiva, ¿què ha fet Juan Guerra que no hagen fet abans molts altres? Sembla que ha utilitzat indegudament un despatx oficial com a lloc des d'on exercir activitats personals. Sembla que ha aprofitat indegudament informacions restringides a fi de fer prosperar els seus negocis. Sembla que s'ha servit dels seus contactes i influències a fi d'aconseguir avantatges econòmics substanciosos per a si mateix i per als seus associats. Sembla que ha aprofitat el parentiu, el partit, els càrrecs, i l'administració pública com a via per al negoci, la prosperitat i l'enriquiment personal. Sembla, en definitiva, que ha fet aquelles mateixes coses que milers de ciutadans fa anys que van fent, amb major o menor fortuna. La diferència és que Juan

Guerra n'ha fet, segurament, un gra massa; i que és germà no d'un simple alcalde o regidor, sinó del vice-president del govern.

El govern, com ja és habitual, ha reaccionat negant importància o transcendència a tot fet que el moleste. Ha reaccionat intentant aïllar el *cas Juan Guerra* com un fet puntual, intranscendent, com a matèria eventualment pròpia dels tribunals, sense contingut polític de cap mena, i que no

representa, en tot cas, més que un excés individual i no generalitzable. Fins i tot ha reaccionat volent aparèixer com a víctima d'una campanya de persecucions i acusacions injustificades per part de la premsa (cosa en la qual hi ha una petita part de veritat). Allò que no ha fet el govern ni el partit que el suporta, i que no sembla disposat a fer, és aprofitar uns fets com els de Juan Guerra per mirar de cara la realitat, reconèixer que és més bruta i tèrbola del que fan veure els pocs escàndols visibles, i començar a fer neteja de debò.

Perquè la realitat —tràfic d'influències, corrupció, com siga que se n'haja de dir— és efectivament tèrbola i bruta. Ministeris, conselleries, ajuntaments, diputacions, delegacions de tot nivell (i no només on mana el PSOE, evidentment: el que passa és que el PSOE mana en més llocs), han anat omplint-se de personatges dubtosos, arribats sovint per pura circumstància personal —amics, parents, servidors fidels— i no per vàlua tècnica ni per vocació de servei a la comunitat. Una selecció negativa que és ja en ella mateixa una corrupció generalitzada i, pitjor encara, habitual i assumida com a normal. Que, instal·lats en el poder, aquest personatges l'aprofiten en benefici propi (sovint amagant interessos i pressions més alts i menys confessables), és ja un resultat inevitable. Mentre això no siga clarament reconegut, i combatut amb energia, Juan Guerra no serà només *un cas*, serà un símptoma d'una malaltia perillosa.

